

У цілому, на думку автора, перед Україною, як і перед більшістю «пострадянських» країн, стоїть питання вибору концепції оцінки землі. Є два основних підходи, які використовуються в оціночній практиці країн світу:

1) моделі, засновані на заздалегідь визначеній нормативній вартості, яка систематично оновлюється і встановлюється державними органами;

2) моделі, засновані на методиках визначення ринкової вартості, або вартості, яка наближена до ринкової.

Обидва напрями є систематизованими методами розрахунку вартості. Однак принципова різниця полягає в масштабі проведення робіт і контролі якості виконаної оцінки.

Як перший, так і другий підходи до проблеми оцінки земель мають позитивні і негативні сторони. Визначення бази оподаткування на основі нормативної вартості передбачає більш врегульований і простий метод з точки зору реалізації в масштабі всієї держави. Проведення масової оцінки для визначення ринкової вартості земель є більш складним методом на основі статистичних даних ринку нерухомості, проте значно здешевлює процес оцінки при великих масштабах території.

Висновки

Отже, оптимальним рішенням для удосконалення системи оподаткування в Україні є застосування методів масової оцінки, заснованих на єдиній методології з використанням стандартизованого програмного забезпечення для розрахунку ринкової вартості (на основі даних щодо ситуації на ринку нерухомості), що забезпечить ефективність, наступність, неупередженість, порівнянність результатів на всій території областей і країни в цілому.

Масова оцінка земель, проведена на базі науково обґрунтованої методики з використанням адекватного єдиного програмного забезпечення, внесе відчутний доробок в економічний розвиток України, а саме:

- збільшить можливості фінансового самовизначення територіальних громад;
- поліпшить економічні та соціальні умови у всіх територіальних громадах;
- підвищить ефективність податкової системи України на основі сучасних ринкових принципів.

Список використаних джерел

1. Драпиковський О.І., Іванова І.Б. Моделі масової оцінки міських земель / О.І. Драпиковський // Електронне джерело. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vpabia_2013_7_7.pdf

2. Налогообложение и кадастровая оценка недвижимости [Электрон. ресурс]: монография / В.Б. Безруков, М.Н. Дмитриев, А.В. Пылаева; Нижегород. гос. архит.–строит. ун–т. – Н. Новгород: ННГАСУ, 2011.

3. Васильева Л.С. Экономика недвижимости: учебник / Л.С. Васильева. – М.: Эксмо, 2008. – 477 с.

4. Вессели Р. Массовая оценка недвижимости – многофункциональный инструмент для стран в переходном периоде / Р. Вессели, А. Панкин // Налоговая оценка недвижимости и развитие институтов имущественного налогообложения: докл. междунар. конф. – Москва, 2005.

5. Фридман Д. Анализ и оценка приносящей доход недвижимости: пер. с англ. / Д. Фридман, Н. Ордуей. – М.: Дело, 1997. – 461 с.: ил.

6. Jahanshiri E., Buyong T., Mohd.Shariff A.R. A Review of Property Mass Valuation Models, *Pertanika J. Sci. & Technol.* 19 (S), 2011. – 23–30 p.

7. Янгмен, Д. Развитие налогообложения собственности в странах с переходной экономикой – Рассмотрение примеров из стран Центральной и Восточной Европы / Д. Янгмен, Д. Мальме // Введение системы массовой оценки на основе рыночной стоимости для налогообложения недвижимого имущества: докл. междунар. конф. – Литва, 2003.

8. Blettner R.A. (1969). Mass Appraisals via Multiple Regression Analysis. *The Appraisal Journal* 37, 513–521.

9. Barry, Ronald, and R. Kelley Pace. (1997). ?Kriging with Large Data Sets Using Sparse Matrix Techniques.? *Communications in Statistics: Computation and Simulation* 26(2) 619–629.

10. Bartels, C. and Hordijk, L. On the power of the generalized Moran contiguity coefficient in testing for spatial autocorrelation among regression disturbances. *Regional Science and Urban Economics* 7, 1/2: 83o101, 1977.

11. Петров В.И. Оценка стоимости земельных участков / под ред. М.А. Федотовой. – М.: КНОРУС, 2008.

12. Gloude-mans, R. Adjusting for time in computer-assisted mass appraisal / R. Gloude-mans // *Property Tax Journal*. – 1990. – №9 (1). – P. 83–99.

13. Алексене А. Организация системы оценки и управление ею в Литве: планирование и оценка необходимых ресурсов / А. Алексене, А. Багдонавичюс // Введение системы массовой оценки на основе рыночной стоимости для налогообложения недвижимого имущества: докл. междунар. конф. – Литва, 2003.

14. Организация оценки и налогообложения собственности (під загальною редакцією Дж.К. Еккерта). – пер. з англ., М.: «Красная Гора», 1997.

15. Недодаєва Н.Л., Лежєпокова В.Г. Світовий досвід податку на нерухомість та його імплементація у законодавство України / Н.Л. Недодаєва // БІЗНЕСІНФОРМ. – №2. – 2013. – С. 236–239.

Світова практика при побудові системи земельно–майнових відносин в Україні

У статті розглянуто основоположні принципи регулювання земельно–майнових відносин і види обмежених майнових прав на земельні ділянки у зарубіжних країнах. Проаналізовано концепцію реформування місцевого самоврядування в Україні та основні її нововведення.

Ключові слова: світова практика, земельно–майнові відносини, реформування, місцеве самоврядування.

О.В. КУСТОВСКАЯ,
к.э.н., доцент кафедры землеустроительного проектирования, НУБиП Украины,
Ю.В. ДАРЦОВА,
студентка магистратуры факультета землеустройства, НУБиП Украины

Мировая практика при построении системы земельно-имущественных отношений в Украине

В статье рассмотрены основополагающие принципы регулирования земельно-имущественных отношений и виды ограниченных вещных прав на земельные участки в зарубежных странах. Проанализирована концепция реформирования местного самоуправления в Украине и основные ее нововведения.

Ключевые слова: мировая практика, земельно-имущественные отношения, реформирование, местное самоуправление.

O. KUSTOVSKA,
PhD, associate professor, Department of Land Management NUBiP Ukraine,
Y. DARTSOVA,
a student of Magistracy of the Faculty of Land Management NUBiP

The world practice when building a system of land-property relations in Ukraine

In the article the basic principles of regulation of land and property relations and types of limited property rights to land in foreign countries. The analysis of the concept of local government reform in Ukraine and its main innovations.

Keywords: world practice, land and property relations reform local government.

Постановка проблеми. На сучасному етапі ринково-інституціонального розвитку світової економіки земельно-майнові відносини є традиційно визнаним засобом стимулювання зростання продуктивності праці і фінансово-інвестиційної активності, оскільки ринковий оборот земель сприяє акумуляції земельних ресурсів у найбільш конкурентоспроможних землекористувачів. Оподаткування землі та майна (податок на нерухомість) є основним джерелом наповнення місцевого бюджету, зокрема забезпечує до 95% надходжень у Нідерландах, від 10 до 70% – у США, 52% – у Франції, 81% – у Канаді. В країнах з економікою, що розвивається, за даними Світового банку, податок на нерухомість становить 40–80% платежів до місцевих бюджетів [4].

В Україні закладено конституційні засади місцевого самоврядування, ратифіковано Європейську хартію місцевого самоврядування, прийнято ряд базових нормативно-правових актів, які створюють правові та фінансові основи діяльності органів місцевого самоврядування [6].

Проте від часу прийняття Конституції України та базових нормативно-правових актів з питань місцевого самоврядування розвиток місцевого самоврядування фактично здійснювався лише на рівні територіальних громад міст обласного значення, оскільки переважна більшість територіальних громад через їх надмірну подрібненість та надзвичайно слабку матеріально-фінансову базу виявилися неспроможними виконувати всі повноваження органів місцевого самоврядування.

Система місцевого самоврядування в Україні не задовольняє потреб суспільства. Функціонування органів місцевого самоврядування у більшості територіальних громад не забезпечує створення та підтримку сприятливого життєвого середовища, необхідного для всебічного розвитку людини, її самореалізації, захисту її прав, надання населенню органами місцевого самоврядування, утвореними ними установами та організаціями високоякісних і доступних адміністративних, соціальних та інших послуг на відповідних територіях.

В Україні утворено близько 12 тис. територіальних громад, у більш як 6 тис. громад чисельність жителів становить

менш як 3 тис. осіб, з них у 4809 громадах – менш як 1 тис. осіб, а у 1129 громадах – менш як 500 осіб, у більшості з них не утворено виконавчі органи відповідних сільських рад, відсутні бюджетні установи, комунальні підприємства тощо. Органи місцевого самоврядування таких громад практично не можуть здійснювати надані їм законом повноваження [6].

Дотаційність 5419 бюджетів місцевого самоврядування становить понад 70%, 483 територіальні громади і на 90% утримуються за рахунок коштів державного бюджету.

Здійснення постійної фінансової підтримки через районні бюджети малочисельних територіальних громад з використанням системи дотацій вирівнювання є обтяжливим для державного бюджету та стримує розвиток малих міст і великих селищ.

Удосконалення потребує також система територіальної організації влади з метою підвищення ефективності управління суспільним розвитком на відповідній території.

Збереження диспропорційності адміністративно-територіального устрою як основи існування нераціональної територіальної організації влади (відсутність цілісної території адміністративно-територіальної одиниці базового рівня, перебування територіальної громади села, селища, міста у складі іншої територіальної громади або на території іншої адміністративно-територіальної одиниці, територіальної громади району в місті) призводить до конфлікту компетенції як між органами місцевого самоврядування, так і між органами місцевого самоврядування та місцевими органами виконавчої влади.

Проведення структурних реформ дасть змогу досягти стійкого економічного ефекту за умови гармонізації пріоритетів і етапів зазначених реформ із реформою місцевого самоврядування та територіальної організації влади.

Усе це вимагає шляхів пошуку удосконалення використання земельно-майнових ресурсів країни як на державному, так і особливо на регіональному рівні.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Питанню взаємовпливу специфіки соціально-економічного розвитку земельно-майнового комплексу та окремих його елементів присвячена увага багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених.

На формування і розвиток системи земельно-майнових відносин мали великий вплив дослідження зарубіжних учених, у тому числі Х. Ауера, Р. Весселі, М. Герценштейна, М. Желяка, Дж.К. Еккерта, Й. Камерера, Дж. Кейдана, В. Петті, М. Свенцицького, А. Сміта, Г. Харрісона, Я. Шимандерського та ін.

Але коло досліджень іноземних експертів переважно присвячене формуванню системи земельно-майнових відносин зарубіжних країн, не враховуючи досвіду та способів імплементації відповідних рішень в інші держави. Значний внесок у формування засад досконалої системи управління земельно-майновим комплексом зробили А.Я. Борукс, А.А. Варламов, С.М. Волков, А.Г. Мартин, М.Г. Ступень, А.М. Третяк, М.А. Хвесик, А.Д. Юрченко та ін. Але аналіз питання адаптації світового досвіду управління земельно-майновим комплексом в Україні свідчить про деяку фрагментарність та неузгодженість відповідних досліджень.

Мета статті – оцінка світової практики при побудові системи земельно-майнових відносин та напрямки її становлення та розвитку в сучасних умовах господарювання в Україні.

Виклад основного матеріалу. Загальний системно інституціональний аналіз міжнародного досвіду менеджменту земельних ресурсів констатує відсутність у більшості держав вільного обігу земель як такого і очевидно експлікує тенденції посилення економіко-правових основ національних земельно-майнових механізмів: законодавчі обмеження на придбання земельних ділянок іноземними особами та особами без громадянства, лімітування максимальних розмірів сільськогосподарських і присадибних територій, кримінальні покарання за порушення земельно-майнових кодексів тощо.

Аналіз міжнародного досвіду регулювання економіко-правових процедур ринкового обороту земель, пов'язаного з введенням інституту приватної власності, переконливо аргументує той факт, що практично всі вони неминуче супроводжуються земельно-майновими спекуляціями та присвоєнням квазіренти (тимчасова економічна рента, що виникає з причини короткострокової нееластичності пропозиції фактора виробництва. У довгостроковому періоді економічна рента може зникнути, якщо на ринку праці з'являються нові працівники відповідної кваліфікації. Таким чином, дана якість робочої сили перестає бути унікальною, і нееластичність пропозиції праці в короткостроковому періоді стає набагато еластичнішою в довгостроковому періоді) власником земель, заснованому на стрімкому збільшенні вартості земельних ресурсів і завдаючи непоправного природо господарського збитку соціально-економічним інтересам суспільства [1].

Вельми показовим є досвід землекористування США, на території яких федеральним законодавством приписані жорсткі еколого-економічні умови цільового використання земель різних категорій (більшість центральних і південних штатів додатково затвердили пакет законодавчих актів, спрямованих на збереження цілісності землекористування, формування економіко-правових гарантій на передані в оренду земельні ділянки тощо), введені санкції за порушення встановлених правил землекористування (аж до кримінальної відповідальності), уніфіковано процедури продажу федеральних і муніципальних земель у приватну власність, а також створено регіональні управління землекористуванням, що регулюють питання взаємовідносин між різними кате-

горіями власників земельно-майнових ресурсів та організаціями. Право власності на землю належить як власникові, так і державі, яка надала пакет прав власності. З метою поліпшення використання землі держава встановлює диференційований земельний податок. Державі належить так зване право поліцейської влади – право обмежувати свободу власників у використанні земельно-майнових ресурсів на їх розсуд, наприклад, у випадку, якщо порушуються санітарні норми, заподіюється еколого-економічний збиток тощо. Держава також може повернути собі права власності на землю, якщо відсутні спадкоємці на неї, не сплачуються податки або земельні ресурси використовуються всупереч цільовому призначенню або не використовуються зовсім. Основним адміністративним методом регулювання землекористування у великих містах США виступає зонування. Закон про зонування захищає здоров'я і безпеку суспільства. Зонування припускає регулювання використання сільськогосподарських земель, а також охорону навколишнього середовища. Використання земельних ділянок для забудови та продажу регламентується певними правами. Останні вправі забороняти забудову земель, наприклад, схильних до повеней, і тим самим створюючи загрозу життєдіяльності населення. Таким чином, можна констатувати той факт, що в даний час у США створено ефективний інституційний механізм, який визнає права приватної власності на землю, з одного боку, і надає державі можливість оптимального регулювання земельно-майнової власності і певною мірою обмеження прав приватних земельних власників – з іншого.

Держави Євросоюзу одночасно з практикою використання всіх форм власності на земельно-майнові блага все більш активно впроваджують американську стратегію викупу земель в державну і муніципальну власність з метою отримання стійкого пролонгованого доходу від експлуатації земель та їх концентрації, як економічно домінуючого природо господарського елемента національного багатства. Зокрема, у Німеччині, Данії, Іспанії, Італії, Франції та Швеції законодавчо визнаний поліморфізм форм власності на земельні ресурси: нині у приватну власність передано від 35 до 65% земельних угідь різних форм користування. Проте земельні території міських агломерацій, що знаходяться у державній та муніципальній власності, мають стійку динаміку зростання: протягом останніх десятиліть. Земельні площі міст, які перебувають у державній власності, збільшилися з 12,6 до 63,2%, а муніципальної – відповідно з 15,3 до 21,2% [1]. Механізм державного управління більшості країн ЄС передбачає дворівневу систему регулювання ринкового обігу земель законами держави та місцевими економіко-правовими актами. Так, зокрема, земельно-майнові права федерального і регіонального (іншими словами, державного) рівнів регулюють економіко-правові обов'язки власників земельних ресурсів, а також повноваження муніципалітетів і округів з суб'єктами права власності та органами державного і громадського нагляду за використанням земель поселень; а муніципальні земельно-майнові права контролюють процеси оподаткування землекористування (яке варіюється в діапазоні від 0,5 до 3,0% ринкової вартості земельних ділянок) та цільового використання земель. Значну роль у функціонуванні земельно-майнових відносин відіграють Земельні банки і фонди.

У Франції, зокрема, функції динамічного земельного фонду виконує SAFER, у якого три місії: розвивати і зберігати сільськогосподарські й лісові землі; сприяти місцевому розвитку спільно із проектами місцевих органів влади; захищати навколишнє середовище. При цьому він забезпечує прозорість діяльності на ринку земель і публікує довідники цін. Загальна тенденція європейських країн – розробляти стратегічні документи із розвитку земельної сфери терміном на 5–10 років. Так, у Латвії законом передбачається врегулювати принципи землекористування та відповідальність землевласників та землекористувачів; визначити повноваження державних та місцевих органів влади у сфері земельних відносин; запобігти подальшій деградації земель та сприяти збереженню їх якості; забезпечити моніторинг земель; створити земельний фонд та запровадити консолідацію земель. За оцінками експертів, земельний фонд використовуватиметься як: а) компенсаційний фонд у разі вилучення земель для публічних потреб; б) резервний фонд для розвитку публічної інфраструктури (дороги, комунікації), покращення доступу до земельних ділянок та консолідації земель [2]. Практично у всіх без винятку країнах Євросоюзу і США в конституції закріплені основоположні принципи регулювання земельно-майнових відносин, введені жорсткі обмеження, пов'язані з цільовим використанням земель різних категорій, а також правила муніципального та сільськогосподарського землекористування, демарковані економіко-правові процедури продажу земель і викупу їх у приватних осіб для державних потреб і досягнення національної безпеки. Розглянемо майнові права на земельні ділянки у країнах, де законодавче регулювання права власності й інших прав на землю є сталим (Австрія, Франція, Німеччина, Швейцарія) або розвивається швидшими темпами, ніж у країнах СНД (Угорщина, Хорватія) [1]. Земельні сервітути в багатьох країнах (Угорщина, Франція, Хорватія, Швейцарія) не можуть бути самостійним предметом цивільного обороту і мають додатковий характер до права власності. Право забудови (суперфіцій) в Австрії, Німеччині, Швейцарії є контрольованим активом, оскільки власник може розпоряджатися наданим майновим правом на свій розсуд (реалізувати або відчужувати іншим способом). Таким чином, це право є предметом цивільного обороту.

У напрямі децентралізації Польща почала рухатись наприкінці 80-х років. Було розроблено механізми управління окремими територіально-адміністративними одиницями із застосуванням досвіду європейських країн, а саме: підготовлені концепції як створювати багаторічний інвестиційний план для конкретних гмін. Уже через деякий час ідеї нових інструментів керування органами місцевого самоврядування розходились та запроваджувались по всій території Польщі. Далі почали виникати приватні структури для платних консультацій з питань місцевого самоврядування.

На нашу думку, корисним для України буде досвід діяльності різних неурядових організацій, які можуть допомагати створювати сучасні інструменти керування органами територіального самоврядування та ефективно навчати нові групи людей.

У Польщі завдяки десятиєм рокам «Солідарності» на місцях з'явилися нові лідери, які потім змогли керувати органами місцевого самоврядування. Тому для України зараз першочерговим завданням є створення неурядових організацій,

які будуть допомагати у розвитку органів місцевого самоврядування. Це дозволить з'явитись локальним лідерам, які будуть зацікавлені у цій справі.

На думку українських та закордонних експертів, для України важливо розвести функції державного та місцевого самоврядування [5]. Наразі у нас мер міста може одночасно бути керівником державної адміністрації. У Польщі це неможливо – воевода (керівник державної адміністрації у воєводстві) не може одночасно бути міським головою. У Польщі депутати не можуть звільнити міського голову (бургомістра) з посади, проте можуть висловити йому недовіру та ініціювати референдум. Якщо мешканці міста висловлять довіру меру, у відставку йде рада.

Висновки

Формування і практична реалізація ефективної політики управління земельно-майновими ресурсами в країнах Євросоюзу і США є найважливішою сферою діяльності держави, а також міських і сільських муніципальних утворень. Суть цієї політики полягає у:

- формуванні економічно оптимальної системи землекористування і землеволодіння;
- виборі максимально ефективного інструментарію її регулювання, повною мірою адаптованого до соціальних, політико-правових, культурно-історичних, ментальних і інших особливостей держави.

Концепція реформи місцевого самоврядування, вже схвалена урядом підтверджує, що у нинішнього керівництва є реальна політична воля її впровадити, реформучи не вперше за роки незалежності України. Перше голосування ВРУ щодо цього питання відбулося у червні, друге має відбутися у жовтні цього року, потім триватимуть обговорення всіх конкретних моментів, пов'язаних із реформою, після цього мають бути внесені зміни до Конституції.

Серед основних нововведень реформи місцевого самоврядування в Україні, на нашу думку, можна виділити: чітку трирівневу систему адміністративно-територіального устрою країни – область, район, громада; на кожному рівні люди обиратимуть ради, які сформуєть виконавчі комітети (виконавчі функції); ліквідацію місцевих адміністрацій, введення голів державних представництв (контроль за додержанням законодавства, координацію роботи державних органів влади на території); зміну системи розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування різного рівня (найширші повноваження будуть передані на базовий рівень – рівень громад); для забезпечення ресурсами будуть задіяні такі механізми, як право органів місцевого самоврядування на частку загальнонаціональних податків.

Набутий у країнах світу досвід використання земельно-майнових ресурсів є особливо важливим у даний час для України в цілому та особливо її регіонів, зважаючи на прийняту Концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні.

Список використаних джерел

1. Галушкіна Т.П. Адаптація світової практики побудови системи земельно-майнових відносин в Україні / Т.П. Галушкіна, Т.Ф. Сидорченко // Економічні інновації. – 2014. – №57. – С. 80–87.

2. Земельні банки і фонди – інструменти для розвитку сільських територій // Землевпорядний вісник. – 2012. – №3. – С. 11–15.

3. Діалог фахівців: Що запозичимо у німців? // Землевпорядний вісник. – 2012. – №7. – С. 21–22.

4. Левченко Н.М. Адаптація механізму оподаткування нерухомості в Україні до світових аналогів / Н.М. Левченко // Сталий розвиток економіки. – 2012. – №6. – С. 281–285 [Електрон. ре-

сурс]. – Режим доступу: http://unier.km.ua/uploadfiles/Vimogi_Zhurnal_26_05_2014.pdf

5. Мартин А.Г. Управління землями територіальних громад: монографія / А.Г. Мартин, О.В. Кустовська. – К., 2015. – 210 с.

6. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. №333-р [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/333-2014-r

УДК658.589(477)

Б.З. ПІРІАШВІЛІ,
к.е.н., Інститут економіки та прогнозування НАН України,
Б.П. ЧИРКИН,
к.е.н., Інститут економіки та прогнозування НАН України

Основні проблеми та пріоритетні напрями розвитку виробничої інфраструктури України

Дана стисла характеристика основних секторів виробничої інфраструктури України, обкреслені їх ключові проблеми. Показаний взаємозв'язок і здійснені оцінки впливу виробничої інфраструктури на суміжні сектори економіки країни. Запропонований методичний підхід за визначенням пріоритетних напрямів модернізації і розвитку виробничої інфраструктури з урахуванням різного впливу кожного з цих секторів для забезпечення перспективного соціально-економічного зростання країни і нарощування її результативності і конкурентоспроможності.

Ключові слова: виробнича інфраструктура, пріоритетні напрями, розвиток, модернізація, енергозабезпечуюча система, транспортно-дорожній комплекс.

Б.З. ПИРИАШВИЛИ,
к.е.н., Институт экономики и прогнозирования НАН Украины,
Б.П. ЧИРКИН,
к.е.н., Институт экономики и прогнозирования НАН Украины

Основные проблемы и приоритетные направления развития производственной инфраструктуры Украины

Дана сжатая характеристика основных секторов производственной инфраструктуры Украины, очерчены их ключевые проблемы. Показана взаимосвязь и осуществлены оценки влияния производственной инфраструктуры на смежные сектора экономики страны. Предложен методический подход к определению приоритетных направлений модернизации и развития производственной инфраструктуры с учетом различного влияния каждого из этих секторов для обеспечения перспективного социально-экономического роста страны и наращивания ее результативности и конкурентоспособности.

Ключевые слова: производственная инфраструктура, приоритетные направления, развитие, модернизация, энергообеспечивающая система, транспортно-дорожній комплекс.

В. PIRIASHVILI,
PhD economics Institute for Economics and Forecasting, Ukrainian NAS,
B. CHIRKIN,
PhD economics Institute for Economics and Forecasting, Ukrainian NAS

Fundamental problems and priority lines for the development of production infrastructure in Ukraine

The compressed description of basic sectors of productive infrastructure of Ukraine is Given, their key problems are outlined. Intercommunication is shown, and estimations are carried out influence of productive infrastructure on the contiguous sectors of economy of country. Methodical approach is offered on of priority directions of modernisation and development of productive infrastructure taking into account different influence of each of these sectors for providing of perspective socio-economic height of country and increase of her effectiveness and competitiveness.

Keywords: production infrastructure; priority lines; development; modernization; energy supplying system; Transportation and road complex.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку країни виробнича інфраструктура набуває особливу актуальність, так як во многом передбачає перспективи розвитку національної економіки. При цьому від технічного стану виробничої інфраструктури та її розвитку залежить якість наданих послуг, надійність та стійкість роботи основного

виробництва, а також ефективність функціонування всієї економіки в цілому.

В той же час склад секторів виробничої інфраструктури та їх мережну структуру в кожній країні визначає реальний сектор економіки, а їх перспективу – стратегія економічного розвитку держави та географія їх розміщення. Отправною точкою розвитку інфраструктури